(.. continued from previous page ..)

किञ्चित् भूमिं दत्तवान् । तेन अहं सन्तुष्टः एव । किन्तु यत्र सा भूमिः अस्ति तस्याः समीपे एव जलसमृद्धः प्रदेशः अस्ति । तम् अपि यदि मह्यम् अदास्यत् तर्हि इतोऽपि उत्तमम् अभविष्यत्'' इति ।

महराजः असन्तुष्टः जातः । सः तृतीयपुत्रेण आनीतं जनं पृष्टवान् । परन्तु सः उक्तवान् - ''प्रभो ! अहं तु नितरां सन्तुप्तः अस्मि'' इति ।

विस्मितः महाराजः पुनः पृष्टवान् - ''कथम् ? राजकुमारः भवते किं दत्तवान् ?'' इति ।

सः उक्तवान् - ''प्रभो । कुमारः मह्यं षड्रसोपेतं रुचिकरं भोजनं दत्तवान् । जीवने प्रथमवारं मया तादृशं भोजनं प्राप्तम् । तेन अहं पूर्णतः तृप्तः अस्मि'' इति ।

तस्य वचनं श्रुत्वा महाराजः सन्तुष्टः जातः । सः तृतीयपुत्राय एव राज्यं दत्तवान् । अन्यौ उद्दिश्य उक्तवान् - ''हे पुत्रौ, राज्यनिर्वहणार्थं सामर्थ्यं केवलं न पर्याप्तम् । अपि तु समयोचिता बुद्धिः अपि आवश्यकी । एतत् सर्वं परिशील्य अहं तस्मै राज्यं दत्तवान् अस्मि । भवन्तौ तस्य राज्यपालने साहाय्यं कुरुताम्'' इति ।